

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : **EMANOIL DAN**

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : **I. S. CODREANU**

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
6 luni 22,50
3 luni 11,25
Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5
Lângă Palatul Justiției
= TELEFON 16/98 =

SUMAR

— Dacă e necesară confirmarea mandatelor de arestare emise prin ordonanța definitivă ? de d-l profesor I. Tanoviceanu.

— Pământurile sătenilor improprietăți. Circulara Ministerului de justiție indicând că nu se pot vinde în mod forțat.

JURISPRUDENȚĂ :

— Curtea de casație s. I: *Ministerul industriei și comerțului cu C. Grațski*. (Acțiunea pentru rezilierea unui contract de exploatarea unei cariere de pietriș nu poate fi intentată și judecată conform legii proprietarilor, ci după regulile dreptului comun, de oare ce legea proprietarilor se aplică numai închirierilor sau arendărilor de case sau moșii).

— Curtea de casație s. II: *Varvara M. Busoicescu și alți cu D. M. Scutelnicu*. (Instreținarea silită a pământurilor date după legea rurală din 1864 a fost absolut interzisă, fără nici o excepțiune pentru acele persoane cari ar avea calitatea să dobândească asemenea pământuri prin cumpărare de bună voie).

— Casație s. III: *Banca de credit român cu S. L. Cornea*. (Procedura unei acțiuni ordinare civile sau comerciale, intentată de creditorul din streinătate sau de reprezentantul său din țară, este paralizată prin însuși efectul legii din 1914 pentru luarea de măsuri excepționale, din moment ce se constată că acțiunea se găsea în curs de judecată la punerea în aplicare a legii. Intrucât dar procedura unei atari acțiuni nu poate fi continuată tocmai din o cauză de suspensivă — legal prevăzută —, urmează că și cursul peremțiunii acestei acțiuni se găsește întrerupt din aceeași cauză și pentru aceeași rațiune).

Rezumatele Jurisprudenței-Curței noastre de casație

— *Casație s. I*: Act de paupertate. — Viza Administrației financiare cu data de emisiune ulterioară actului de procedură făcut pe baza acelui act de paupertate. — Înlăturarea actului pe acel motiv. — Exces de putere. — Casare. — Art. 44 legea timbrului.

— *Cas s. II*: Citație. — Proces-verbal de înmănare. — Martori asistenți. — Condiția de a nu fi în serviciul poliției sau primăriei. — Art. 68 legea judec. de pace.

— *Cas. s. III*: Apel. — Acordarea unei amânări apelantului, spre a comunica intimatului motivele apelului. — Comunicarea lor înprezua înfățișării procesului. — Dacă se poate respinge ca nemotivat apelul. ? — Art. 69 și 326 pr. civilă.

Dacă e necesară confirmarea mandatelor de arestare emise prin ordonanța definitivă ?

D-l Ionescu-Dolj, distinsul consilier al Curței de apel București, prin un articol publicat în No. 68 din anul trecut al acestei reviste, a susținut că soluțiunea afirmativă dată de Trib. Dorohoi acestei chestiuni și aprobată de noi, este o eroare, pe care crede că o vom recunoaște, dată fiind iubirea noastră de adevăr. Printr'un articol publicat puține zile în urmă tot în *Curierul Judiciar*, am menționat părerea pe care o exprimasem în adnotarea hotărârii Trib. Dorohoi.

Se vede că perseverând în eroare am devenit diabolic, după cunoscutul proverb latin, și de aceia d-l Ionescu-Dolj, deși spune că nu urmărește o polemică într'o chestiune atât de simplă, ne răspunde totuși pentru motivul că d-l Hamangiu a făcut recenziunea articolului d-sale !

O polemică științifică nu este niciodată un lucru rău când se face între două persoane competente și care știu să se respecte reciproc, de aceia ea nu are trebuință de scuze.

Dacă cei mici se pot compara cu cei mari, aș putea cită în străinătate cazul polemicei E. Ferri cu G. Tarde, iar la noi A. Degre cu A. Șendrea. Cel puțin la noi în țară, rareori o problemă științifică s'a discutat cu mai multă lărgime de vederi și cu mai vaste cunoștințe juridice, ca chestiunea dacă posesorii precariști pot exercită acțiunile posesorii.

Prin urmare polemica juridică nu are niciun inconvenient, ci poate folosi juriștilor, fiindcă din discuțiune ese lumina.

* * *

Asupra problemei juridice dacă mandatele de arestare emise prin ordonanța definitivă trebuiesc confirmate, noi am răspuns afirmativ întemeindu-ne pe motivul că regula fiind confirmarea mandatelor de către tribunal, pentru ca ele să aibă tărie, nu putem admite o excepțiune la această regulă fără un text anume de lege.

Acest text de lege, onor. consilier al Curții de apel, nu l'a arătat, deși a scris două frumoase articole pentru ca să susțină părerea contrarie.

Trebuie să observăm că, art. 97 Pr. pen., care cere confirmarea mandatului de arestare de către tribunal, este formal, el constituie garanție pentru prevenitul arestat, și acest articol voește d-l Ionescu-Dolj să-l paralizeze parțial prin raționamente ?

Dar niciun raționament din lume nu se poate să prevala în contra textului formal al legii care nu face nicio distincțiune, și în orice caz distincțiunile și interpretările nu se fac în penal în contra prevenitului, ci în favoarea sa.

Iar mai ales când e vorba de închisoarea preventivă. Regula *poenalia restringenda sunt* se aplică chiar celor vinovați, cu atât mai mult trebuie să se aplice acelor care n'au fost dovediiți că sunt vinovați, ci din contra se poate să se dovedească nevinovăția lor. Inchisoarea preventivă, cel mai enorm din toate drepturile pe care autoritatea le exercită asupra cetățeanului, după cum observă de Molènes, această nedreptate necesară, cum o califică Mesnard, nu poate să fie nici aplicată, nici extinsă o singură oră, fără un text anume de lege.

Și cu atât mai puțin în contra dispozițiilor formale ale legii !

Noi avem însă art. 97 pr. pen., care prevede confirmarea mandatului de către tribunal în termen de trei zile, fără ca să facă nicio singură derogatiune la această regulă. După cum art. 100 pr. pen., care arată regulile, de formă ale mandatelor, nu admite nicio derogare, și după cum dispozițiunile art. 93 și 114 pr. pen., care conțin regulile relative la fond pentru mandatul de arestare (fapte pedepsite cu 3 luni, fapte care nu trec peste

6 luni) de asemenea nu admit nicio derogare, tot astfel la regula pusă în art. 97 pr. pen. nu putem primi nicio excepțiune fără un text anume de lege.

Acest text de lege onor. consilier al Curții de apel nu ni-l arată.

În schimb d-sa ne prezintă raționamente!

Raționamente se pot face în orice temă, când acela care le face are cultură și inteligență; dar, pentru a ține pe un om *neosândit* în închisoare, trebuie ceva mai mult decât raționament, trebuie un text de lege.

De altminterlea, raționamente am arătat că se pot face și în sensul opiniunii susținută de noi. Și astfel ne aflăm în situațiunea următoare: raționamentele de o parte și de alta fiind termen comun, se suprimă și se neutralizează.

Ce mai rămâne în favoarea tezei susținută de d-l Ionescu-Dolj?

Nimic.

Dar în sensul părerii noastre?

Rămâne legea, textul art. 97 pr. pen., când este vorba însă de aplicarea legii, textul legii este cel mai puternic raționament. Este destul să fie și singur.

Am putea dar să mărginim aci discuțiunea noastră; ea ar fi foarte simplificată.

D-l Ionescu-Dolj ar putea să continue cu raționamente, să invoace jurisprudența belgiană, să o întărească și să o împodobească cu poezii din Chénier or Chénier; am putea să-i răspundem foarte scurt: *Toate bune, dar cu art. 97 pr. pen. ce facem?* Îl punem în cutie, cum face Inalta Curte de casațiune cu art. 11 al. 2 pr. pen., când decide că achitatul în corecțional nu poate să fie condamnat la despăgubiri civile de tribunalul care l'a achitat, ci trebuie să se adreseze la tribunalele civile?

Dar noi suntem mai mici decât Curtea de casațiune, și nu putem în mod pretorian să desființăm sau să modificăm legea cum face dânsa.

Cu toate că am putea dar să mărginim aci discuțiunea, dar prea simpatice ne este distinsul magistrat ca să nu ne placă a discuta cu dânsul raționamentele cu care susține părerea contrară.

Putem sta în cetatea legii, de dragul d-lui Ionescu-Dolj, eșim din cetate ca să luptăm în câmpul deschis al raționamentelor.

* * *

Se invocă mai întâi doctrina și jurisprudența belgiană, pe motiv că legea noastră asupra confirmării mandatelor a fost inspirată de legea belgiană din 20 Aprilie 1874.

Că legea noastră este derivată din cea belgiană, nu o tăgăduim, însă contestăm că, fie doctrina, fie jurisprudența belgiană ar fi rezolvat în vreun sens punctul pe care noi îl discutăm.

D-l Ionescu-Dolj citează pe Beltjens: „Numai în timpul duratei instrucțiunii, mandatul trebuie confirmat din lună în lună. Dela ordonanța de trimitere, până la condamnarea definitivă, acest mandat nu mai trebuie confirmat, rămânând prevenitului dreptul de a cere liberarea sa provizorie“.

Perfect; dar nici noi nu susținem contrariul, fiindcă niciodată n'am pretins că ar fi trebuință să se facă *reconfirmările* mensuale, după darea ordonanței definitive.

Dar de ele este oare vorba?

Noi ne ocupăm de prima confirmare, iar nu de *reconfirmările* lunare.¹

Prima confirmare o considerăm indispensabilă; ea este pecetia tribunalului pusă pe mandatul de arestare al judecătorului, este mărginirea a tot puterniciei judecă-

torului de instrucțiune. Conform legii mandatul poate sta în picioare trei zile prin simpla voință a judecătorului instructor, însă în a 4-a zi el nu mai este valabil dacă nu are și întăritura secțiunii tribunalului din care face parte judecătorul de instrucțiune.

În cât despre *reconfirmările* mensuale, ele nu mai au același caracter pe care îl are prima confirmare.

Pe când prima confirmare are de scop să evite o arestare făcută cu violarea legii, or cu o greșită apreciere a faptelor, reconfirmarea are de scop să evite prelungirea injustă a detențiunii preventive.

De aceea prima confirmare este indispensabilă, fiindcă orice arestare trebuie să poarte controlul tribunalului, dar, odată acest control exercitat prin prima confirmare în termenul cel mai scurt, legiuitorul este mai puțin îngrijat, și cere reconfirmările la câte o lună de interval.

Că prima confirmare nu trebuie să lipsească o spune G. Beltjens, pe care îl citează d-l Ionescu-Dolj, invocând Beltjens și autoritatea lui Timmermans.

„Mandatul de arestare trebuie *totdeauna* confirmat de camera de consiliu, în interval de 5 zile dela interogator, fără distincțiune de fapta pentru care a fost dat“.

Și tot Beltjens ne spune „Camera de consiliu exercită un drept de control asupra actelor magistratului instructor“.

Dar reconfirmările sunt oare tot atât de indispensabile ca și confirmările?

Evident că nu, fiindcă după prima confirmare controlul tribunalului s'a exercitat. Și, dacă judecătorul de instrucțiune nu prelungeste durata instrucțiunii persoanei arestate peste o lună dela arestare, ne-greșit că nu mai e necesitate de confirmare, fiindcă *urgența*, scopul exigenței confirmării, este îndeplinită de judecătorul de instrucțiune.

Așa în cât nu numai că reconfirmarea nu e indispensabilă instrucțiunii, dar chiar e sigur că legiuitorul nu o dorește, ci numai o tolerează. Pe când din contră confirmarea e totdeauna dorită de legiuitor, și dorită cât mai repede, fiindcă ea reprezintă o garanție a libertății cetățenești contra abuzurilor, a greșelilor posibile ale judecătorilor de instrucțiune.

Nu trebuie dar să confundăm confirmarea din art. 97 cu reconfirmările din art. 193 procedura penală. Prima putem zice că este o condițiune esențială de naștere sau de începere, pe când reconfirmările sunt o condițiune naturală de durată a închisorii preventive. Prima trebuie să existe totdeauna, și în fapt putem zice că nu lipsește nici odată, dacă vom excepta cazul unei prevențiuni foarte scurte, meteorică, pe când reconfirmările pot să lipsească, chiar dacă închisoarea ar dura luni de zile, însă cu condițiunea ca judecătorul de instrucțiune să-și fi îndeplinit oficiul său în durata lunii ce urmează după prima confirmare.

* * *

Pentru a susține părerea d-sale d-l Ionescu-Dolj invocă trei argumente.

I. Judecătorul fiind desvestit de afacere, nu mai poate face raportul cerut de art. 97 proc. penală.

Noi am spus deja în articolul precedent, că raportul nu e indispensabil pentru o confirmare, și chiar de ar fi indispensabil judecătorul îl poate face în acelaș timp cu ordonanța, când nu este încă desvestit.

Acum vom adăuga alte întâmpinări contra acestui argument.

Se vorbește de desvestire; dar desvestirea nu înseamnă că judecătorul de instrucțiune n'ar mai putea să

¹ G. Beltjens: Encyclopédie de droit criminel belge. Code d'instruction criminelle, 1903, p. 271, Art. 4, No. 1.

fie în urmă chemat, ori pentru raport, ori ca să depună mărturie, s'au în fine să dea explicațiuni la autoritățile de judecată. Desvestirea însemnează numai că judecătorul nu mai poate să dea ordonanțe, ori să facă noi acte de instrucție relativ la prevenit.

Dar ca să dovedim că desvestirea nu poate avea sensul strict pe care i l dă d-l Ionescu-Dolj, îi vom cita judecata asupra cererilor de liberare provizorie, materie foarte înrudită cu aceea de care ne ocupăm.

Este știut că cererile de liberare provizorie, după ce s'a dat deciziunea de trimitere la Curtea cu jurați, întru cât Curtea cu jurați nu funcționează încă, sunt judecate de Camera de punere sub acuzare, deși Camera este desvestită prin deciziunea de trimetere.

De asemenea o Curte de apel judecă cererea de liberare provizorie, chiar după darea deciziunii, deși prin deciziune s'a desvestit de afacere.

Dacă ne vom ține strict de desvestire, în ambele aceste cazuri instanțele desvestite nu s'ar putea pronunța.

Și este de observat că, în ambele cazuri, rolul instanțelor după desvestire e cu mult mai activ și mai considerabil decât rolul de raportor la confirmare al judecătorului de instrucție. Aci ele decid (asupra liberării provizorie) după desvestire, pe când în cazul nostru judecătorul raportează, dar alții hotărăsc.

Avem dar dreptul să nu dăm o prea mare importanță argumentului de desvestire care este cel dintâi invocat de d-l Ionescu-Dolj și formează baza părerii d-sale.

2) Se mai spune că mandatul nu se poate confirma în absența inculpatului, și cum executarea se va face după un oare care timp de la comitere, o altă instanță, instanța de fond va fi investită. Când însă instanța de fond e investită nu se mai face confirmare ci cerere de liberare provizorie conform art. 117 proc. penală.

Din nou cestiunea investirii pusă sub altă formă; întâi se spunea că judecătorul de instrucție ne mai fiind competent (să facă raport), confirmarea camerei de consiliu nu mai este cu putință, de astădată se susține că, fiind investită instanța de trimitere, se va cere de la dânsa liberare provizorie iar nu confirmare a mandatului.

Suntem dar siliți să dăm un răspuns în legătură cu cel precedent, după cum și întâmpinarea este analogă.

În adevăr, în caz de recurs, Curtea de casațiune e investită, iar în urma deciziunii de trimitere la Curtea cu jurați desigur că această instanță este investită cu afacerea trimisă, totuși mai toată lumea admite că nu aceste instanțe investite vor judeca cererile de liberare provizorie, ci Curtea de apel în contra deciziunii căreia s'a făcut recurs, și Camera de acuzare care a dat deciziunea de trimitere, deși ambele aceste instanțe sunt desvestite prin deciziunile pe care le au dat. Prin urmare cel care a fost investit nu judecă și cel desvestit judecă, pentru ce nu ar fi tot astfel și la confirmare în care rolul judecătorului e cu mult mai redus?

Se spune însă: arestatul e privat de garanția confirmării, însă paguba nu e mare pentru dânsul fiindcă are drept să ceară liberarea provizorie.

Oare așa se împacă voința legiuitorului, și se ocrotese interesele arestatului? Totuna este pentru arestat confirmarea mandatului de arestare și cererea de liberare provizorie?

De sigur că nu; ambele instituțiuni se referă ce e drept la arestatul preventiv, dar se deosebesc foarte mult.

Confirmarea este de ordine publică, judecătorul se pronunță din oficiu în afară de ori ce cerere a arestatului; din contră, liberarea provizorie trebuie cerută de arestat, atunci când el crede că o va putea obține. Confirmarea

primă e de natură urgentă și e indispensabilă pentru ori care mandat de arestare care trece de trei zile, pe când cererea de liberare provizorie se poate face ori când în timpul duratei arestatului preventiv, și poate prea bine să lipsescă uneori.

Prima confirmare se face de secțiunea tribunalului din care face parte judecătorul de instrucție, iar cererea de liberare provizorie se poate adresa la diferite instanțe, uneori e chiar controversă unde trebuie adresată cererea de liberare provizorie, pe când niciodată nu s'a născut discuțiune asupra cestiunii de a se ști cine se va pronunța asupra primei confirmări.

Prin urmare nu numai că cererea de liberare provizorie nu este identică cu prima confirmare, lucru ce, de de altmintrelea nici d-l Ionescu-Dolj n'a susținut, dar chiar ea este cu mult inferioară ca garanție a libertății individuale. Dacă n'ar fi decât întârzierea mai lungă la liberarea provizorie decât la confirmarea primă și totuși am avea dreptul să cerem ca să nu-i se ia arestatului dreptul confirmării prime și să i-se dea prin compensare dreptul cererii de liberare provizorie.

Dar să presupunem pentru un moment că acele două instituțiuni ar fi absolut identice ca ocrotire pentru arestatul preventiv, și totuși nu se poate răpi unei persoane arestate garanția confirmării mandatului de arestare. În adevăr, când cineva are două drepturi ori garanții, nu i se poate răpi una din garanții sub cuvânt că îi rămâne cealaltă. Chiar în afaceri private, dacă o persoană a cerut pentru garantarea unei datorii o garanție reală, de exemplu o ipotecă, și o garanție personală, cheazășie, negreșit că nu are drept chezașul să se sustragă dela obligațiunea de garanție sub cuvânt că datoria este garantată și suficient garantată prin ipotecă.

Cu atât mai mult este aceasta adevărat în cestiuni unde este în joc ordinea publică.

Arestatul preventiv are două garanții, confirmarea de tribunalul din care face parte judecătorul de instrucție, iar mai târziu, după trimitere, liberarea provizorie eventuală, de către instanța în judecata căreia a fost trimis arestatul.

Prin urmare două complecturi diferite, pot să libereze pe arestatul preventiv, care are astfel două șanse de liberare; unul singur din cele două complecturi, dacă apreciază împrejurările în mod favorabil pentru arestat, el scapă de închisoarea preventivă. Iar d-l Ionescu-Dolj voește să reducă, prin interpretare, și în contra textului legii care nu distinge, aceste două șanse de liberare la una singură.

Cu alte cuvinte judecătorul de instrucție ale cărei mandate de arestare au incontestabil trebuința de confirmarea tribunalului, ar avea mijlocul comod de a eluda această cerință a legii, răpind arestatului un drept acordat de lege, prin faptul arestării preventivului prin chiar ordonanța definitivă.

Voit'a oare legiuitorul acest lucru?

Nu credem.

Și trebuie să adăogăm că, dacă am fi de părerea distinsului magistrat că mandatul emis prin ordonanța definitivă nu poate fi confirmat din cauza desvestirii instanței, am conchide fără ezitare că mandatul de arestare nu poate fi emis prin ordonanța definitivă.

Și pentru aceasta am raționă în modul următor:

„De oare ce, fiind dat prin ordonanța definitivă mandatul de arestare nu mai poate fi confirmat conform legii, din cauză că instanța este desvestită, și de oarece confirmarea este de ordine publică și o garanție pentru arestat, judecătorul nu poate da mandat de arestare prin ordonanța definitivă, fiindcă ar contraveni voinței legiuitorului?”

torului de a se confirma în timp de 3 zile mandatele de arestare. După litera legii s'ar putea crede că are drept judecătorul să dea mandat de arestare prin chiar ordonanța definitivă, însă după spiritul legii și după cerința confirmării mandatului de arestare în termen de 3 zile, este neîndoios că mandatul de arestare nu poate fi dat prin ordonanța definitivă.

«Dacă vom cugeta chiar la intențiunea legiuitorului când a instituit închisoarea preventivă în timpul instrucțiunii, putem înțelege că el nu s'a gândit la emiterea mandatului de arestare prin ordonanța definitivă, și mai ales când a cerut confirmarea în termen de 3 zile nu a înțeles ca mandatul să fie dat prin ordonanța definitivă».

Astfel s'ar putea raționa dacă mandatul de arestare n'ar putea fi confirmat când el este dat prin ordonanța definitivă. Cu alte cuvinte s'ar putea spune: mandatul de arestare nu poate fi dat prin ordonanța definitivă, fiindcă nu se pot îndeplini formele cerute de lege pentru validitatea lui.

Însă noi nu suntem de această părere. Împreună cu d-l Ionescu-Dolj noi credem că mandatul poate să fie dat și prin ordonanța definitivă, dar diferim de dânsul fiindcă pretindem că acest mandat de arestare să fie supus regulilor mandatului de arestare, pe când d-sa e de părere că ar exista două feluri de mandate de arestare, cel emis în timpul instrucțiunii, supus confirmării și cel dat prin ordonanța definitivă, dispensat de confirmare. De unde va fi rezultând acest al doilea gen de mandat de arestare, noi nu știm; un lucru însă putem asigura că el nu rezultă din textul legii, și nici chiar din voința legiuitorului.

Prin urmare, din două lucruri unul: or se poate da mandat de arestare prin ordonanța definitivă confirmându-se conform legii, or el nu se poate confirma când se dă prin ordonanța definitivă, și în acest caz emiterea mandatului prin ordonanța definitivă este contrarie legii și prin urmare inadmisibilă. Din două d-l Ionescu-Dolj, trebuie să admită una, căci amândouă, mandat de arestare prin ordonanța definitivă, și lipsă de confirmare în urmă, este un lucru contrariu literii și spiritului legii. n

* * *

Ca să arătăm că distincțiunea făcută de d-l Ionescu-Dolj între mandatele de arestare emise prin ordonanța definitivă și celelalte este arbitrară, noi l'am întrebat, ce soluțiune va da d-sa relativ la mandatele emise cu o zi sau două înainte de ordonanța definitivă? Vor fi ele or nu confirmate? Dacă sunt supuse confirmării, cum mai rămânem cu obiecțiunea desvestirii?

Dacă nu sunt supuse, apoi va trebui să facem deosebirea nu între mandatele de arestare emise prin ordonanța definitivă și cele emise în timpul instrucțiunii, ci în mod cu totul arbitrar între mandatele emise în timpul și mandatele emise la finele și spre finele instrucțiunii.

D-l Ionescu-Dolj fiind incomodat de această obiecțiune, ne răspunde tăind nodul gordian cu sabia, anume că această ipoteză nu se poate prezenta.

Și pentru ce?

Se pare curios: împreună cu noi, d-l Ionescu-Dolj admite că se poate emite mandat de arestare prin ordonanța definitivă, ceea ce unii contestă; împreună cu toată lumea admite că se pot da mandate de arestare în tot timpul instrucțiunii, însă singur credem între toți, d-sa e de părere că nu se pot emite mandate de arestare în cele 2 or 3 zile care preced darea ordonanței definitive. De unde rezultă această distincțiune arbitrară?

Din nou magistratul creează legea ca un bun pretor roman!

D-l Ionescu-Dolj spune că ipoteza nu se poate întâmpla,

fiindcă dacă judecătorul a emis mandat, el nu poate declara închisă instrucțiunea și să dea ordonanța până nu va avea rezultatul acestui act de instrucțiune.

Să admitem pentru un moment această părere, dar atunci ne întrebăm pentru ce eminentul magistrat nu are aceeași teorie și pentru mandatul emis prin ordonanța definitivă? De ce nu așteaptă și acolo până să aibă rezultatul acestui act de instrucțiune și introduce mandatul în chiar ordonanța definitivă, al cărui scop este altul iar nu arestarea prevenitului? Oare voește judecătorul prin aceasta să paralizeze controlul tribunalului asupra arestării preventive și să nimicească garanția dată de lege cetățeanului care poate că este absolut nevinovat de aceea ce i se impută?

Cum putem să admitem că cu o zi sau două înainte de ordonanța definitivă nu se poate emite mandat de arestare pentru că judecătorul trebuie să aștepte rezultatul relativ la mandatul emis, iar prin ordonanța definitivă se poate emite mandat fără să mai aștepte niciun rezultat? Dacă admitem că ordonanța definitivă nu este împedicată prin mandatul emis prin ea însăși, cu atât mai puțin nu poate fi împedicată prin mandatul emis cu o zi or două înainte.

În orice caz aici iarăși se creează legea iar nu se interpretează; nicăeri legea nu spune că judecătorul de instrucțiune care a dat un mandat de arestare, nu ar putea a doua sau a treia zi să dea ordonanța definitivă.

Prin urmare, întrebarea și obiecțiunea noastră rămâne în picioare; ea nu poate fi înlăturată prin o simplă negațiune.

* * *

Se mai afirmă că art. 113 pr. penală, e categoric și exclude orice idee de confirmare după darea ordonanței definitive.

Art. 113 din procedura penală nu numai că nu este categoric de a exclude confirmarea, după cum se afirmă, dar chiar el nu se ocupă de confirmări, ci de *reconfirmări*, ceea ce desigur că nu este același lucru, după cum arătat.

În realitate acest articol spune că reconfirmările trebuie făcute până la darea ordonanței definitive; dar cine vreo dată a susținut contrariul, că reconfirmările s'ar face după darea ordonanței definitive?

De aci însă trebuie să deducem că și confirmările trebuie neapărat făcute înaintea ordonanței definitive?

Că în regulă generală va fi astfel nu tăgăduim, dar când mandatul a fost emis chiar prin ordonanța definitivă, ori o zi sau două înainte, atunci în mod forțat pentru a îndeplini prescripțiunea legii de confirmarea mandatului, va trebui ca să se facă confirmarea după darea ordonanței definitive. De am avea pentru confirmări un text pozitiv și categoric, ca pentru reconfirmări care le ar mărgini la darea ordonanței definitive, și totuși am admite confirmarea posterioară în caz de mandat de arestare emis prin ordonanța definitivă sau cu o zi or două înainte, fiindcă am spune că legea a prevăzut eo quod plerunque fit, confirmarea anterioară și nu a înțeles să excludă pe cea posterioară confirmării. Cu atât mai mult trebuie să admitem această soluțiune când legea nu are o dispozițiune categorică la confirmări, cum are pentru reconfirmări.

* * *

Ca un ultim argument se invoacă art. 131 și 136 din procedura penală, care spun că cei arestați preventiv după darea ordonanței definitive rămân în închisoare și nu pot cere decât liberarea provizorie; interpretarea noastră ar desființa aceste două articole.

Răspunsul este ușor.

Articolele 131 și 136 fiind scrise într'un timp când nu există confirmarea și reconfirmarea mandatelor, n'au rost a fi invocate într'o discuțiune relativă la cesțiunea când trebuie a se face confirmarea mandatului de arestare emis prin ordonanța definitivă.

Dar să le primim și pe ele în discuțiune, și totuși ele nu ne pot slăbi argumentarea. Fiindcă din două lucruri unul: or aceste două articole sunt în concordanță cu sistemul legiuitorului din 1902, arătat de noi, și atunci ele nu infirmă zisele noastre, or sunt în neconcordanță și, în acest caz, ele sunt desființate cel puțin în parte, conform regulii că lex posterior derogat priori.

Dar aceste articole n'au nimic contrar părerii noastre, fiindcă ele spun numai că dacă prevenitul se află arestat în momentul dării ordonanței definitive și ordonanța este nefavorabilă lui, adică nu este ordonanță de neurmărire, ci de trimitere pentru o faptă de oare care gravitate, prevenitul va rămâne închis. Cine însă a susținut contrariul și întrucât această dispozițiune rezolvă cesțiunea discutată de noi, dacă mandatul emis prin ordonanța definitivă are necesitate de confirmare conform prescripțiilor art. 97 proc. penală?

Este cu neputință să înțelegem cum o problemă relativ la confirmare născută din cauza legii din 15 Martie 1902, ar fi rezolvată prin niște articole din cod. de pr. pen. din 1864, care nu cunoștea nici confirmarea nici reconfirmarea.

* * *

Am terminat și mai rămâne un punct: cesțiunea erorii.

Nu ne-am supărat și nu ne supărăm de calificare de eroare a părerii admise de tribunalul Dorohoi și pe care noi o susținem. Știm că nici-o intențiune rea n'a existat în cuvântul d-lui Ionescu-Dolj, ci numai d-sa a întrebuițat o expresiune improprie, calificând drept eroare o părere contrarie părerii d-sale. Noi am arătat că în știință nu se poate califica eroare de cât ceia ce este în contra principiilor or a lucrurilor incontestabile¹⁾.

D-sa însă persistă susținând că nu trebuie să ne temem de eroare, fiindcă eroarea e inerentă tuturor științelor abstracte — zice d-sa, — și concrete vom adăuga noi.

Exact, dar nu aceasta e discuțiunea. Că putem face erori asupra cesțiunilor penale nu o contestăm, mai ales că în Cursul nostru de drept și procedură penală, prietenii și buni colegi ne au semnalat două erori, putem zice inadvertențe, pe care imediat le am recunoscut, făcând îndreptările convenite pentru o nouă eventuală edițiune. Și chiar în *Curierul Judiciar* noi am dat un exemplu, că nu numai erorile, dar chiar părerile în cesțiuni controversate, noi le părăsim îndată ce ne încredințăm că nu sunt întemeiate.

Prin urmare, nu infalibilitatea noastră, în cesțiunile penale, am susținut-o noi când am criticat acest cuvânt impropriu, ci inexactitatea calificării. Am făcut erori, și desigur că vom mai face, dar nu se poate califica eroare o părere care se poate întemeia pe argumente serioase, și cred că am dovedit cu prisosință că părerea pe care o susținem e cel puțin tot atât de întemeiată ca aceea pe care o susține d-l Ionescu-Dolj. Dar, precum nouă nici prin minte nu ne-ar trece de a califica eroare părerea d-sale, pe care nu o împărtășim, tot astfel credem

că nu suntem prea exigenți când cerem același lucru dela d-l Ionescu-Dolj.

Accasta numai în interesul adevărului și al exactității în cuvinte, căci altfel cuvântul și calificarea de eroare pe noi nu ne înspăimântă, când știm ce valori mari, și nu persoane neînsemnate ca noi, au comis erori, adevărate erori, și încă erori enorme.

Vom cită două relatii la drumurile de fer.

Când s'a vorbit întâi pentru drumurile de fer, marele Thiers a spus:

„Accasta va fi totdeauna bun ca joc pentru copii, să meargă dela Paris la Versailles“.

Iar în 1838 când a fost vorba să se introducă drumul de fer dela Berlin la Potsdam, cu 20 kilometri pe ceas, Facultatea de medicină din Berlin a spus că o astfel de înțeleală trebuia fatal să provoace turburări mintale printre călători.

Nu ne rușinăm dar de erori reale, avem însă dreptul să contestăm pe cele neexistente, puse în socoteala noastră.

I. TANOVICIANU

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 26 Ianuarie 1916

Președenția d-lui V BOSSY consilier

Ministerul Industriei și Comerțului cu Gh. Grașosky

Carieră de nisip sau pietriș — Contract de exploatare. — Reziliere. — Dacă poate fi cerută pe baza legii proprietarilor? — (Art. 1414 c. civil).

Acțiunea pentru rezilierea unui contract de exploatarea unei cariere de pietriș, nu poate fi intentată și judecată conform legii proprietarilor, ci după regulile dreptului comun, de oarece legea proprietarilor se aplică numai închirierilor sau arendarilor de case și moșii.

Decizia No. 58/916. — Respins recursul făcut de Ministerul Industriei și Comerțului contra decizii Curții de apel Buc., s. IV, No. 164/915, dată în proces cu Gh. Grașosky.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Alexiu;

Pe d-l avocat Octav Gușerescu din partea Ministerului în desvoltarea motivelor de recurs; și

Pe d-l avocat N. Mitescu din partea intimatului în combateri.

Deliberând,

Asupra ambelor motive de casare:

«Exces de putere și violarea art. 1, 3 și 6 din legea proprietarilor, precum și art. 1429 c. civ.

«Ministerul Industriei și Comerțului a introdus acțiune în expulzarea arendașului, d-l Grașosky, din niște cariere de nisip și pietriș din albia unor riuri, etc., conform legii proprietarilor, pe baza contractelor de arendare care erau reziliate după pactele comisorii exprese din acele contracte, Tribunalul și Curtea care adoptă și faptele și motivele din sentința apelată, își declină competența de a judeca pe calea legii proprietarilor acțiunea, motivându-și sentința pe dispozițiunile art. 1411 și 1429 c. civil. Din art. 1411 deduce definiția locațiunei, iar din art. 1429 luând principiul că locatarul este îndatorat a conserva substanța lucrului închiriat, deduce că, prin exploatarea unei cariere de pietriș, se aduce o alterare a substanței imobilului, fiindcă se extrag produsele minerale aflate pe el și decide în mod principal, că o atare concesiune nu poate fi considerată ca o arendare în sensul codului civil; or după art. 1414 c. civ., se consideră ca o arendare orice concesiune tempo

¹⁾ Noi am spus și cu altă ocaziune relativ la alt magistrat că e impropriu termenul de eroare atribuit unei păreri contrarie în cesțiunile controversate. Vezi Cursul de drept penal, București, 1912, t. II, p. 440, nota 2-a. E adevărat că regretatul A. Șendrea, în Cursul de Procedură civilă are obiceiul de a califica totdeauna eroare opiniunea ce combate.

rară a unui imobil, drept o prestațiune anuală ori sub ce titlu ar fi făcută. O asemenea concesiune nu trece către concesionar nicio proprietate, chiar când s'ar fi stipulat contrariul ceea ce va fi fără nici un efect. Acest text, care nu există în legislația franceză, face să înlăture controversa dela noi și astfel contractele relative la arendarea și concesiunea minelor și carierilor, în care se stipulează un preț anual și pe un timp determinat, cum este în speță, nu pot fi considerate decât ca contracte de arendare. Astfel principiile arendării relative la contractele de cariere de pietriș și nisip din albia unor râuri, etc., trebuiesc deduse și după art. 1414 și nu numai după art. 1411 c. civ. Din combinarea acestor două articole se pot deduce adevăratele principii, după care trebuie să ne luăm când trebuie să caracterizăm natura juridică a unui contract, relativ la o concesiune de mină, carieră, etc. Tribunalul și Curtea, ignorând și acest text de lege, n'au putut să dea adevărata soluțiune juridică cestiunei ce se pune și astfel a comis un exces de putere. Art. 1429 c. civ. stabilește obligațiunile locatarului, între care și aceea de a întrebuința lucrul închiriat nu mai la destinația determinată prin contract; or, chiar dacă prin exploatarea unei cariere s'ar epuiza fondul arendat, prin aceasta nu se aduce nici o alterare substanței imobilului, fiindcă prin extracțiunile care se fac, nu se schimbă întru nimic substanța fondului, aceasta rămâne aceeași, în restul carierei. În special vorbind de exploatarea de pietrișuri și nisipuri ce se iau din albia unui râu curgător, aceea fiind aduse anual de ape din munți, oricât s'ar ridica din ele, ele vor fi puse la loc prin acțiunea mecanică a apei asupra stâncilor pe care le găsesc în cale, iar celelalte cariere sunt produsul transformărilor mecanice și chimice ale naturii în genere asupra rocilor care constituiesc coaja pământului și ca atare sunt inepuizabile prin infinit de mica cantitate ce se poate extrage anual față de imensitatea depozitului ce formează masivul unei cariere, etc., etc.

«În ce privește destinația, nici vorbă nu poate fi că ea nu se schimbă, fiindcă chiar prin contractul de arendare este clauză specială că carierele se arendează pentru a fi exploatate prin extragerea din anumite locuri din albiile râurilor pietriș, nisip, bolovași etc. interpretarea ce se dă de Tribunal și Curte art. 1429 c. civ. după care decide că contractul de arendarea unei cariere nu poate fi considerat ca o arendare în sensul codului civil, constituie față de argumentele expuse mai sus o călcare a legii și ca atare o violare a art. 1429. O carieră fiind un accesoriu al unui fond al statului, făcând parte dintr'un domeniu rural, nu poate fi considerată decât tot ca un fond rural și ca atare statul trebuie să se bucure de aceleași drepturi și pentru contractele de arendare a carierelor ca și pentru însuși moșiile sau proprietățile din cari fac parte acele cariere. Nu ar fi nici o rațiune să fie altfel, căci legea proprietarilor a fost pusă de legiuitor la dispoziția proprietarilor în genere ca să-și poată realiza mai repede drepturile lor izvorâte din contractele de închiriere și arendare.»

«Orcât de excepțională ar fi legea proprietarilor dar când avem aface cu o relațiune juridică isvorăta dintr'un contract de arendare a unui fond rural, care intră în categoria celor prevăzute prin art. 1 din acea lege, nu se poate să nu se aplice cu toate rigorile ei și la un contract de arendare de carieră a unui bun care este accesoriu al unui fond rural.»

«Art. 1 din legea proprietarilor nu face nici o restricțiune în privința acestor feluri de contracte, care intră juridicește în categoria contractelor de arendare prevăzute de lege și ca atare acțiunea intentată de Minister conform legii proprietarilor, trebuia judecată în conformitate cu principiile acestei legi, expulzarea trebuie a fi ordonată pe baza art. 1 și 3 din acea lege, judecând chestiunea în camera de consiliu conform art. 6.—Curtea și Tribunalul declinandu-și competența de a judeca afacerea conform legii proprietarilor și în special Curtea judecând în ședința publică a violat dispozițiunile art. 1, 3 și 6 din legea proprietarilor.»

Având în vedere decizia supusă recursului, din care se constată că ambele instanțe de fond și-au declinat competența de a judeca, conform legii proprietarilor, acțiunea prin care Ministerul Industriei și Comerțului a cerut ca, conform acelei legi, contractele de exploatarea unor cariere de nisip și pietriș, intervenite între acel Minister și intimatul în recurs, să fie reziliate, pe baza pactului comisoriu stipulat în ele; că, motivul pentru

care și-a declinat competența, este că legea proprietarilor nu se poate aplica unor asemenea contracte;

Considerând că, din întreaga economie a legii asupra drepturilor proprietarilor rezultă că dispozițiunile speciale ce coprinde se aplică numai contractelor de închiriere sau arendare prevăzute de dreptul comun; că, și din lucrările pregătitoare ale legii de care ne ocupăm, reiese că ea este aplicabilă numai închirierilor sau arendărilor de case sau moșii;

Considerând că, în speță, fiind vorba de exploatarea unei cariere de nisip și pietriș, un asemenea contract nu poate fi asimilat cu contractul de locațiune, atât din punctul de vedere al elementelor constitutive ale contractului de locațiune, cât și din punctul de vedere al obligațiunii ce are locatarul de a conserva substanța lucrului închiriat;

Că, pe lângă aceasta, exploatarea de mine sau cariere, reglementate de legea specială a minelor, constituiesc drepturi reale mobiliare, pe câtă vreme locațiunea imobilelor este un drept personal;

Considerând că art. 1414 c. civ., invocat prin motivul de casare, nu este aplicabil exploatărilor de mine și cariere, ci el prevede dreptul de embatic ce se putea înființa înainte de codul civil, după cum aceasta rezultă și din art. următor 1415, care regulează soarta locațiunilor ereditare în ființă la punerea în aplicare a codului civil;

Că, prin urmare, Curtea de apel nu a comis exces de putere și nu a violat articolele citate în motivul de casare, când a decis că acțiunea intentată de Minister nu poate fi intentată și judecată conform legii proprietarilor, ci după regulile dreptului comun;

Că, nefiind vorba de o acțiune care trebuie judecată după dispozițiile legii proprietarilor, adică în camera de consiliu, Curtea de apel nu a violat articolele din acea lege, când a procedat la judecata apelului în ședință publică;

Că, pe lângă aceasta, judecata în camera de consiliu nu însemnează judecată în ședință secretă, în opunere cu ședința publică, ci însemnează că procesul se va lua cu precădere și că desbaterile vor fi sumare;

Că, prin urmare, ambele motive de casare nefiind fondate, recursul câtă să fie respins;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 12 Ianuarie 1916

Președenția d-lui V. ROMNICEANU, Președinte

Varvara M. Busuioceanu ș. a. cu D. M. Scutelnicu

Pământ rural — Urmărire silită. — Contestație. — Admiterea ei. — (Art. 7 din legea rurală dela 1864 interpretat prin legile de la 1879 și 1910; art. 132 din Constituție; art. 42 din legea judecătoriilor de ocoale din 1896 și art. 110 din legea judecătoriilor de ocoale din 1908).

Instreținarea silită a pământurilor date după legea rurală din 1864, a fost absolut interzisă atât prin această lege, interpretată prin legile din 1879 și 1910, prin art. 132 din Constituție, cât și prin art. 42 din legea judecătoriilor de ocoale din 1896, menținut de art. 110 din legea actuală a judecătoriilor de ocol, fără nici o excepțiune pentru acele persoane cari, după legile din 1879 și 1910, ar avea calitatea să dobândească prin cumpărări de bună voe asemenea pământuri.

Decizia No. 3/916.—Respins recursul făcut de Varvara M. Busuioceanu ș. a., contra deciziei Curții de apel Craiova s. II No. 137/915, dată în proces cu D. M. Scutelnicu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză;
Pe d-l avocat N. Durma, în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat I. Văsănescu-Colfescu-Delaturda, în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Greșită interpretare a legii de împrumut din 1864 și cea din 1879, relativă la pământurile date sătenilor și declarate inalienabile.

«În adevăr, de oare ce legea permite înstrăinarea acestor pământuri comunei sau altora săteni ce n'ar posedă mai mult de 5¹/₂ hectare, fără a desținge dacă această înstrăinare trebuie făcută numai de bună voe, iar nu și silit, Tribunalul și Curtea numai prin o greșită interpretare ajunge la distincția între înstrăinările de bună voe și cele silit, distincție ce nu rezultă din textul legii și pe care instanțele de fond o fac pe considerațiuni ce nu pot fi ținute în seamă».

Având în vedere că, prin decizia supusă recursului, Curtea de apel din Craiova a respins apelul făcut de recurente și a confirmat sentința tribunalului Teleorman, No. 22 din 1912, prin care s'a admis contestațiunea intimatelor în recurs și a fost scos de sub urmărire un pământ dat după legea rurală din 1864, proprietatea intimatelor, pus în urmărire silită de recurente; că, motivul pentru care sa admis contestațiunea este că pământurile date după legea rurală nu pot fi urmărite silit, chiar dacă recurenții, la vânzare, ar avea calitatea de a dobândi de bună voe aceste pământuri;

Considerând că, din combinarea art. 7 din legea rurală del. 1864, interpretat prin legile del. 1879 și 1910, cu art. 132 din Constituție, rezultă că, la principiul inalienabilității pământurilor rurale s'a exceptat numai schimburi de pământ de aceeași întindere și calitate și vânzările de bună voe către comună, sau una din persoanele arătate de lege; că aceste fiind singurele excepțiuni, nu se poate, pe motivele de analogie sau identitate de rațiune, să se admită și înstrăinările pe calea urmăririi silit;

Că, înstrăinarea silită a fost prohibită în mod absolut, rezultă și din art. 42 al legii judecătoreștilor de ocoale din 1896 menținut de legea jud. de ocoale actuală (art. 110), după care, aceste pământuri nu pot fi urmărite fără nici o distincțiune sau excepțiune pentru comună, sau pentru sătenii nelproprietariți, cum face legea din 1879;

Considerând că, rațiunea acestei prohibițiuni absolute este solicitudinea legiuitorului de a nu se înstrăina cu ușurință pământurile date sătenilor, într'un interes de înaltă ordine socială și politică, știut fiind ușurința cu care se contractează de săteni datoriile ce servă de bază urmăririlor silit și condițiunile rele în care s'ar vinde silit aceste pământuri;

Că așa fiind, Curtea de apel a dat o bună interpretarea legilor de împrumut rurală, când a decis că înstrăinarea silită a pământurilor date după aceste legi a fost absolută interzisă, fără nici o excepție pentru acele persoane cari, după legile interpretative din 1879 și 1910, ar avea calitatea să dobândească prin cumpărări de bună voe asemenea pământuri;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

Pământurile sătenilor împrumutării

Următoarea interesantă circulară a fost adresată autorităților judecătorești de către Ministerul de justiție:

Prin circulara No. 576 din 11 Ianuarie 1903 Ministerul a pus în vedere autorităților judecătorești să nu încuviințeze urmărirea și vânzarea silită — fie după cererea fiscoasă, fie după aceea a altor creditori, a pământurilor rurale date locuitorilor săteni prin legile de împrumut rurală;

Vederile ministerului în această chestiune, încă puse la îndoială în timpul când s'a dat acea circulară, au găsit confirmare ulterior în art. 110 din legea judecătoreștilor de ocoale, precum și în jurisprudența constantă

a Corții de casație, care a stabilit că pământurile rurale sus menționate nu se pot înstrăina în mod silit nici chiar către comună sau alt sătean care ar fi în condițiunile legii de a le cumpăra);

Sunt informat, totuși că unele autorități judecătorești nesocotesc atât dispozițiunile clare ale legii, cât și instrucțiunile ministerului și jurisprudența înaltei Curți, admițând ca pământurile rurale date de Stat prin împrumut să fie supuse urmăririi și vânzării silit;

În chipul acesta fusă, inalienabilitatea hotărâtă în mod expres prin lege în folosul sătenilor devine iluzorie și proprietarii unor asemenea pământuri se văd lipsiți sau nu de dreptul ce au, după cum autoritatea judecătorească aplică în mod greșit sau nu dispozițiunile legale;

De aceea vă atrag atențiunea asupra acestei chestiuni și vă rog să luați măsuri a nu se admite sub nici un cuvânt urmărirea și vânzarea silită, ori de cine ar fi cerută, a pământurilor rurale declarate inalienabile.

Ministru, Victor Antonescu.

Director, C. G. Panca.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 15 Februarie 1916

Președenția D-lui D. G. TAZLAUANU, Consilier

Societ. an. Banca de Cred. Român cu S. L. Cornea

Moratoriul acordat prin legea din 1914 pentru luarea de măsuri excepționale. — Acțiune intentată anterior de un creditor din străinătate și aflată în curs de judecată la punerea în aplicare a acestei legi — Suspendarea cursului perempțiunii acelei acțiuni. — (Art. 257 pr. civilă).

Din termenii art. 1 al legii din 1914 pentru luarea de măsuri excepționale rezultă că legiuitorul a voit să suspende, pe termenul arătat în acea lege și prelungit ulterior, orice procedură în acțiunile ținând la urmărire la justiție și la executarea debitorilor de către creditorii din străinătate sau reprezentanții lor din țară, și că la acest principiu general n'a făcut excepțiune decât numai în ce privește procedura falimentelor deja declarate, care singură se poate continua.

De aci urmează că procedura unei acțiuni ordinare civile sau comerciale, intentată de creditorul din străinătate sau de reprezentantul său din țară este paralizată prin însuși efectul legii de mai sus, din moment ce se constată că acțiunea se găsea în curs de judecată la punerea în aplicare a legii.

Intrucât dar procedura unei atari acțiuni nu poate fi continuată tocmai din o cauză de suspensiune legal prevăzută, urmează că și cursul perempțiunii acestei acțiuni se găsește intrerupt din aceeași cauză și pentru aceiași rațiune.

Decizia 86/916. — Casată, sentința No. 1461/915¹) a Trib. Ilfov s. II comercială, dată în proces cu S. L. Cornea.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Rosental, în dezvoltarea motivului de casare; și

Pe d-l avocat Ottulescu, în combateri cerându-se și cheltueli.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 1 din legea specială autorizând luarea de măsuri excepționale, rea aplicațiune a art. 257 pr. civilă și exces de putere.

«Tribunalul admițând cererea de primare făcută de d-l S. L. Cornea pe motiv că a trecut un an dela ultimul act

¹) A se vedea decizia Cas. II, No. 3/916, publicată tot în acest număr la pag. 198. (N R.)

²) A se vedea publicată în «Curierul Judiciar» No. 78 din 1915, pag. 641.

de procedură, fără să țină seamă de obstacolul legal ivit prin promulgarea legii măsurilor excepționale, care prin art. 1 edictând moratoriul extern, a amânat plata tuturor datoriilor către străinătate, a violat acest text, a aplicat greșit art. 257 procedura civilă, nesocotind și textul și spiritul lui și a comis un exces de putere».

Având în vedere că se constată din sentința supusă recursului că Tribunalul a admis cererea făcută de intimatul S. L. Cornea și a declarat perimată acțiunea făcută numitului de Banca de Credit Român, care în această afacere lucra ca reprezentantă a unei case de Bancă din străinătate;

Că, pentru a decide astfel și a respinge excepțiunea ridicată de recurenta și bazată pe dispozițiunile art. 1 din legea specială autorizând luarea de măsuri excepționale, tribunalul argumentează că această lege nu creiază o suspendare legală a perimării acțiunilor începute înainte de punerea ei în aplicare, ci are de scop a stabili raporturi de echitate între debitori și creditori, supunând față de creditorii străini pe debitorii din țară la același tratament la care sunt supuși și cei din străinătate prin diferite legi excepționale votate acolo în împrejurările anormale în deosebire cunoscute;

Având în vedere însă că, din termenii art. 1 din legea specială mai sus citată rezultă că legiuitorul a voit să suspende pe termenul arătat în acea lege și

prelungit ulterior, orice procedură în acțiunile ținând la urmărirea în justiție și la executarea debitorilor de către creditorii din străinătate sau reprezentanții lor din țară și că la acest principiu general n'a făcut excepțiune decât numai în ce privește procedura falimentelor deja declarate care singură se poate continua;

Că, dar, urmează de aci că procedura unei acțiuni ordinare civile sau comerciale intentată de creditorul din străinătate sau de reprezentantul său din țară, cum cazul se prezintă în speță este paralizată prin însăși efectul legii de mai sus, din moment ce se constată că acțiunea se găsește în curs de judecată la punerea în aplicare a, legii;

Că, dar, așa fiind, și întrucât procedura unei atari acțiuni nu poate fi continuată tocmai din o cauză de suspensiune legal prevăzută, urmează că și cursul perempțiunei acestei acțiuni se găsește întrerupt din aceeași cauză și pentru aceeași rațiune;

Că, în speță, Tribunalul judecând altfel și declarând perimată acțiunea intentată de recurentă intimatului deși în fapt se constatase cauza de suspensiune legală specială mai sus arătată, a aplicat greșit art. 257 pro. civilă;

Că, dar, motivul de recurs fiind întemeiat recursul cătă să fie admis.

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASAȚIE S. I

Recurentul C. St. Ristoiu prin d-l avocat S. D. Popescu.
Intimata Ioana Florica prin d-l avocat C. Petrescu.

Act de paupertate. — Viza Administrației financiare cu dată de emisiune ulterioară actului de procedură făcut pe baza aceluși act de paupertate. — Inlăturarea actului pe acel motiv. — Exces de putere. — Casare. — Art. 44 legea timbrului.

Legea timbrului nu cere ca un certificat de paupertate, pentru a fi luat în seamă, să nu poarte o dată ulterioară actului de procedură făcut fără taxe. Un asemenea certificat putând constata o stare de sărăcie ulterioară, concomitentă sau anterioară actului de procedură făcut fără taxe, judecătorul de fond are a-l examina din acest punct de vedere iar nu după data de eșire ce poartă.

Prin urmare tribunalul a săvârșit un exces de putere și a violat art. 44 legea timbrului când, fără a examina cele constatate prin actul de paupertate, îl inlătură numai pentru motivul că poartă o dată de emisiune ulterioară introducerii apelului. (Cas. s. I, decizia No. 734 din 18 Decembrie 1915, prin care s'a casat sentința Trib. Argeș s. I, No. 60/915).

CASAȚIE S. II

Recurentul Procurorul Trib. Constanța.
Ministerul Public prin d-l Procuror Fr. Papp.

Citație. — Proces-verbal de înmânare. — Martori asistenți. — Condiția de a nu fi în serviciul poliției sau primăriei. — Art. 68 legea judec. de pace.

1. După art. 68 din legea judecătoriilor de pace, or cine va înmâna citația, fie secretarul comunei, fie jandarmul sau factorul poștal, procesul-verbal ce urmează a fi încheiat de dânsii pentru înmânarea citației, trebuie întocmit în asistența a doi martori care să nu fie în serviciul poliției sau al primăriei respective.

Prin urmare, cu drept cuvânt instanța de fond anulează un proces-verbal de înmânarea citației încheiat

de șeful postului de jandarmi în asistența a doi martori din care unul era în serviciul primăriei respective. (Cas. II, decizia penală 2910 din 17 Noembrie 915, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței No. 1869/915 a Tribunalului Constanța).

CASAȚIE S. III

Recurentul G. Dumitrescu prin d-nii avocați Al. Algiu și N. Alexandrescu.

Intimatul Marcu Efraim prin d-l avocat G. Valerian.

Apel. — Acordarea unei amânări apelantului, spre a comunica intimatului motivele apelului. — Comunicarea lor în prezința înfățișerii procesului. — Dacă se poate respinge ca nemotivat apelul. — Art. 69 și 326 pr. civilă.

Art. 69 combinat cu art. 326 din procedura civilă, prevede numai că nu se poate face o a doua amânare pentru comunicarea motivelor, de unde rezultă că dacă motivele au fost comunicate intimatului de către apelant până la termenul acordat, nu mai este locul la aplicarea decăderii prevăzută de art. 69, care este de strictă interpretare și nu se poate întinde dincolo de prevederile legii, căci legea nu prescrie nici un termen în care motivele de apel să fie comunicate. Dacă intimatului i-a lipsit timpul material suficient pentru a-și pregăti apărarea, din cauză că comunicarea motivelor de apel s'a făcut în prezința înfățișerii procesului, dânsul poate în așa caz să ceară un termen și instanța de apel e datoră a i-l acorda, dacă apreciază că n'a fost timp suficient pentru pregătirea apărării; nici decum însă instanța de fond nu poate să respingă apelul ca nemotivat, pentru că în lipsa unui text formal de lege nu se poate pronunța o decădere contra apelantului, care a satisfăcut obligația pusă de lege de a comunica motivele și întru cât dânsul nu cere o a doua amânare pentru a comunica motivele, ceia ce în adevăr oprește art. 69 pr. civilă. (Cas. s. III, decizia No. 15 din 19 Ianuarie 1916, prin care s'a casat decizia comercială No. 72/915 a Curții de apel din București secția II-a).